

PHẦN NĂM

Phú Quang mệt mỏi dựng chóng xe, anh đi hơn một tuần lễ để tìm việc làm. Ở tỉnh không giống như Sài Gòn, nơi nào người ta cũng trả lời đủ biên chế và không tuyển.

Còn công ty sản xuất, họ nói cần công nhân lao động, không cần người có bằng đại học. Đồng tiền ít ỏi trong túi Phú Quang cạn dần. Ban ngày Phú Quang về nhà mẹ ruột ăn cơm và ban đêm anh về nhà mình. Điều duy nhất Phú Quang buồn là cha mẹ vợ xem anh là gánh nặng, thất nghiệp cả tháng nhà vợ phải nuôi cơm.

Thấy Phú Quang về, Ngọc Thúy giao công việc cho em gái, theo Phú Quang vào trong:

- Tìm được việc làm chưa anh?

Phú Quang lắc đầu chán nản:

- Chưa.

Phú Quang chưa kịp nói thêm lời nào, cô quay ngay ra cửa. Đến ngưỡng cửa buồng, cô dừng lại:

- Anh cứ như thế này hoài, tiền đâu sống đây, lớp nào con bú sữa, rồi ăn uống, chi tiêu trong nhà.

- Thì em tạm chịu khổ, rồi anh cũng kiếm được việc làm. Hơn nữa, anh không ăn cơm nhà này. Em giúp anh tự nuôi con và em không được sao?

- Nuôi vợ nuôi con là bòn phận của anh. Em đang muốn biết là hà có gì anh không chịu làm cho bác Lâm nữa?

- Em chỉ kêu gọi em tạm thời chịu chật vật, em đâu phải đói. Chỉ có điều anh không có tiền một tháng đưa cho em hai, ba triệu như ngày xưa vậy thôi. Em làm vợ của anh, phải biết thông cảm khi chồng em không kiếm ra tiền chứ.

Ngọc Thúy cười khẩy:

- Anh không nói em cũng hiểu vì sao anh bị mất việc. Người ta đuổi anh vì anh có mối quan hệ với cô con gái út của họ. Anh có biết là em căm tức lắm không?

- Anh và Lam Phương đã chấm dứt rồi. Anh xin lỗi em là đã có lúc anh sa ngã, đó là thời gian anh xin em về Sài Gòn với anh, em từ chối. Bây giờ anh về đây chấm dứt mọi quan hệ rồi, em hãy tin như thế đi.

- Dù em có tin anh, nhưng em vẫn thấy bị tổn thương, vì anh đã phản bội em, để rồi anh bị mất việc, báo vợ báo con.

Bốn chữ “báo vợ báo con” khiến Phú Quang sững sờ nhìn vợ. Anh không thể tưởng tượng Ngọc Thúy nói mình như vậy. Cô còn khóc òa lên:

- Có chồng nào như chồng của tôi, lương hai, ba triệu một tháng, làm trợ lý giám đốc đi xe hơi không muốn, sung sướng sinh tẻ mè mà gà đồng, bị đui việc, nhục oi là nhục.

Đang bực bội, Phú Quang hét tướng lên:

- Là anh có lỗi, em cũng chớ kêu gào quá quắt như vậy.

- Sao không kêu? Anh phản bội vợ cho mất việc làm, bây giờ thất nghiệp mà bảo em không kêu. Tôi là người vợ bị phản bội...

- Thôi đi...

Phú Quang lao đũa đến, anh gạt vợ sang một bên, lấy xe máy nổ chạy đi, anh nghe tiếng Phú Quang gào thét mắng chửi mình. Ngọc Thúy thật quá đáng! Lẽ ra cô phải hiểu lúc này đây, anh cần ở cô sự thông cảm, sự dịu dàng, dù rằng anh có lỗi với vợ, nhưng hình như cô cần tiền hơn là cần chồng mình. Lòng Phú Quang ngập tràn cay đắng.

Chạy xe về nhà mẹ ruột, Phú Quang vất xe trong một góc, anh lại nằm trên võng cột ở hàng hiên, mắt nhắm lại.

Bà Hai đi ra:

- Con sao vậy, vợ chồng lại gây nhau phải không?

- Không có gì đâu mẹ.

- Con ăn cơm chưa, hay đi rửa mặt rồi ăn cơm, công việc từ từ kiếm cũng được mà.

Phú Quang cảm động, nghe mẹ nhắc anh mới thấy đói, nên đứng dậy đi lại lấy lấy cái gáo dừa múc nước rửa mặt. Lúc lau mặt bằng cái khăn của mẹ, mùi hương mẹ, Phú Quang chợt ăn năn. Anh ra trường đi làm, mỗi tháng chỉ dám gửi cho mẹ mình vài trăm ngàn, có bao nhiêu anh đưa hết cho Ngọc Thúy. Cô luôn luôn đòi hỏi anh. Còn mẹ, đôi khi anh mua cái bánh hơi đắt tiền một chút, mẹ đã kêu cái bánh này mua được đến ba bốn ký gạo lặn đó. Anh đúng là đứa con bất hiếu.

Vắt cái khăn lên sào, Phú Quang đi vào nhà. Ông Hai ngồi phì phà điều thuốc rê:

- Con ăn cơm đi, rồi ba nói chuyện với con.

Biết cha sẽ nói chuyện gì, Phú Quang bần thần:

- Là con có lỗi với Ngọc Thúy, ba ạ.

- Ngọc Thúy cho người lên Sài Gòn điều tra. Nó ghé qua đây trưa nay méc với ba mẹ, tuy nhiên ba muốn chính con thú nhận.

- Là con sai ba ạ. Lẽ ra, con không nên động lòng trước Lam Phương. Có đôi lúc con định chia tay, hoặc nghĩ việc về đây, hay là mang Ngọc Thúy lên Sài Gòn sống. Ngọc Thúy bảo về Sài Gòn bỏ tiệm uốn tóc, còn nghĩ việc thì con vừa cất nhà bên ấy, tiền đâu trả cho người ta, và rồi cuối cùng con đã sa ngã, Tuy nhiên Lam Phương không đòi hỏi ở con bất kỳ điều gì cả.

- Ba hiểu là con người đôi khi làm lỗi, nhưng nếu con hiểu mình sai thì nên sửa và cần nhất là phải chấm dứt mối quan hệ ngoài hôn nhân đó.

- Dạ, con sẽ chấm dứt.

Bà Hai dọn cơm ra chỉ có mắm kho với rau bở và rau hẹ hái ngoài ruộng, nhưng ăn Phú Quang lại được ngon. Anh ăn liền ba chén cơm, đi uống nước và sau đó ngồi nói chuyện với cha mình.

- Ba có quen với bác Đoàn, ông ấy đang là giám đốc công ty cao su tỉnh, để ba hỏi xem có cần nhân viên không.

Phú Quang vui mừng:

- Vậy ba hỏi giùm con.

Về khuya, nằm trên võng ngắm sao trên trời, lúc này Phú Quang lại thấy nhớ Lam Phương tha thiết. Có lẽ cô cũng nhớ anh, song anh cầu mong cho cô quên anh hơn là nhớ. Anh sẽ chỉ mang cho cô sự đau khổ hơn là hạnh phúc.

Hãy quên anh đi Phương ạ.

- Con lái xe được chứ Quang?

Phú Quang ngược nhìn cha:

- Dạ, sao ạ?

- Bác Toàn nói khâu văn phòng đủ cả, nhưng thiếu lái xe chở mũ. Con có trình độ, nếu như con biết lái xe, mỗi ngày lái xe đi nhận mũ tươi ở nông trường về kho công Trọng Hoàn. Lương khoảng một triệu một tháng. Bác Toàn nói con cứ nhận công việc này, từ từ bác xem công việc nào phù hợp với khả năng của con thì đưa vào.

Phú Quang vui mừng:

- Con biết lái xe.

- Nếu con muốn đi làm, sáng mai con vào công ty cao su xin gặp bác Toàn, bác ấy sẽ nhận con.

- Dạ.

Phú Quang thở phào nhẹ nhõm. Công việc ở quê, một tháng một triệu cũng sống đủ rồi. Mang tâm trạng phấn khởi, Phú Quang đi về nhà mình. Cả tuần nay vắng nhà không có quần áo thay đổi, Phú Quang cần về nhà, hơn nữa anh cũng nhớ đứa con gái xinh xắn của mình.

Phú Quang chạy xe vào đỗ lại trong sân trước hiệu uốn tóc, anh nghe tiếng Ngọc Hiền gọi Ngọc Thúy, giọng hốt hoảng. Tuy nhiên Phú Quang không để ý, anh cười với cô em vợ:

- Chị Hai em đâu rồi Hiền?
- Chỉ ở phía sau.- Giọng Ngọc Hiền là lạ.
- Anh vào trong.

Phú Quang đi thẳng vào, nhưng anh bị chặn lại, bà Trí ấn đưa con gái vào tay anh:

- Hãy bồng con đi. Đi cả chục ngày, bây giờ mới chịu về thăm con thăm vợ sao?

Phú Quang cười buồn:

- Con đi xin việc.
- Rồi có chưa?
- Dạ, chắc là có, nhưng là lái xe chở mũ tươi.
- Tại sao là chắc có? Trời đất! Đi Sài Gòn học đại học chi rồi bây giờ về quê lái xe chở mũ cao su?

- Tạm thời thôi mẹ ạ. Ba mới xin thôi, ngày vào công ty mới biết được nhận hay không?

Bà Trí bùi môi:

- Vậy là cũng chưa chắc có việc làm, rồi định về đây ở, hay ở bên kia?

Xem vẻ bà không muốn Phú Quang ở đây, Phú Quang buồn thẳm, anh trả lời nước đôi.

- Con chưa tính.

Phú Quang đi vào tìm vợ, Ngọc Thúy đang kéo drap giường cho thẳng lại, cô lạnh nhạt:

- Đã tìm được việc làm chưa vậy?
- Ngày mai mới biết được.
- Rồi anh định ở đâu. Em nói trước là em không tha thứ cho anh, anh về bên kia ở một thời gian cho em nguôi ngoai đã.

Phú Quang nhìn vợ:

- Vậy thì anh lấy chút ít quần áo để mặc.
- Mà anh làm công việc gì vậy?
- Lái xe chở mũ cao su.

Ngọc Thúy kêu lên:

- Anh đi lái xe chở mủ, em không thể hiểu nổi.
- Thì “ngộ biến phải từng quyền” chứ sao bây giờ.
- Anh về bên kia ở, nhưng mỗi tháng phải gửi tiền về nuôi con, không thôi em bế con trả cho mẹ anh, để bà ấy nuôi cháu nội của bà.

Phú Quang nghiêm mặt:

- Anh có cảm giác là sau khi anh mất việc làm, em không còn là vợ của anh nữa.

Ngọc Thúy cười nhạt:

- Làm sao tôi xem anh là chồng của tôi được, khi anh phản bội tôi. Anh nghĩ xem nếu anh ở vào địa vị của tôi, anh sẽ cư xử như thế nào?

- Anh nhìn nhận là anh có lỗi, nhưng chẳng lẽ em muốn bỏ anh? Anh đã nói là anh dứt khoát với cô ấy rồi, nếu không anh đã ở Sài Gòn. Trong đạo nghĩa vợ chồng, muốn ăn ở lâu dài phải có lòng độ lượng chứ em.

- Tôi không thể có lòng độ lượng. Anh bỏ con lên giường, lấy quần áo đi về bên kia. Thấy mặt anh là tôi muốn nổi giận rồi.

Phú Quang lắc đầu chán ngán:

- Anh lấy quần áo và đi ngay, có điều con là con chung, anh có quyền thăm con.

- Anh khỏi cần thăm nó. Anh có gần gửi nó bao nhiêu đâu, nó cũng chẳng biết anh là cha của nó.

Những lời lẽ lạnh lùng cứ như xối nước vào mặt Phú Quang. Anh nghe lòng mình đau đớn, tuy nhiên anh không thể trách vợ mình được, vì anh là người có lỗi.

Lấy quần áo bỏ vào túi quần áo, Phú Quang lưu luyến hôn con.

- Ở nhà với mẹ ngoan nghe con.

Ngọc Thúy bỏ đi ra ngoài, cô kéo mẹ mình ra sau bếp:

- Anh Khải đâu rồi mẹ? Con sợ muốn chết luôn.
- Nó về rồi. Rồi thằng Quang ở lại đây hay là về nhà cha mẹ nó vậy?
- Con đâu có cho ở mà ở.
- Phải đó, nó ở đây thằng Khải tới là rắc rối.
- Con sẽ kiếm có lý do. Bây giờ anh đi lái xe chở mủ làm gì có tiền. Tại lúc đó con có mang mà anh Khanh Tuấn bỏ con đi, con mới phải vợ anh ta, chứ con có yêu thương gì mà ăn đời ở kiếp hả mẹ.

Ngọc Thúy lấy nón đội lên đầu, cô đi tìm Khải. Bây giờ Khải trở về, cổ tay và cần cổ đeo vàng muốn gãy luôn, tiền đầy túi, cô không muốn sống với Phú Quang nữa, con cũng đâu phải của Phú Quang. Cô sẽ trở về với Khải.

Khải đón cô ở đầu đường, Ngọc Thúy vội vàng leo lên ngồi phía sau.

- Cho xe chạy nhanh đi anh. Không thôi hẳn ra tới nhìn thấy tội mình.

Khải cười nheo mắt:

- Sao em nói là không sợ hẳn?

- Dù sao trên danh nghĩa, em vẫn là vợ hợp pháp của hẳn, hẳn có quyền với em.

Ngọc Thúy phụng phịu:

- Cũng tại anh. Lúc em biết mình dính bầu muốn báo tin, anh đi mất tiêu luôn. Chẳng lẽ phá thai, em đành bầu lấy cái thằng cha ba ngù ấy. Mà không hiểu sao hẳn như vậy mà con nhỏ ở Sài Gòn mê đắm lắm.

Khải cười đều:

- Còn em, tại sao em mê anh?

- Vì em yêu anh.

- Anh hỏi thật nghe, hẳn có bằng anh trong chuyện ấy không vậy?

Ngọc Thúy đỏ mặt đánh vào vai Khải:

- Làm ơn chạy xe đi ông tướng, hỏi gì không đâu.

Khải cười lớn đập số xe cho xe chạy đi.

- Đêm nay không về nhà ghen? Đi Sài Gòn mượn phòng trọ ở, sau đó bọn mình vù ra Vũng Tàu tắm biển luôn. Em muốn mua gì, anh mua cho.

Ngọc Thúy thích mê luôn. Cô áp mặt lên vai Khải mơ màng. Cô nhớ số tiền lúc này Khải cho, có đến năm triệu là ít, anh khoe là trúng áp phe. Càng lúc cô càng muốn bỏ chồng để đi theo Khải.

- **C**on ngồi dậy ăn miếng cháo hay uống nước gì đi Phương. Bộ con nằm hoài sao?

Bà vú đưa tay sờ lên trán Lam Phương:

- Con còn sốt này, hay là vú đưa con đi bác sĩ?

Lam Phương ứa nước mắt:

- Con nhớ anh Quang, vú ơi.
- Quên nó đi con ạ. Nếu như cậu ta chưa có vợ, đàn ông này đã có vợ rồi. Bây giờ thất nghiệp đi về quê, có tiền cũng lo cho vợ, chứ đâu đã lo gì cho con.
- Bởi vậy nên con mới đau khổ. Vú này! Con hỏi vú cái này nghen.
- Con hỏi đi.
- Con... trễ hai mươi ngày rồi vú ạ. Con cứ thấy chóng mặt và buồn nôn.
Bà vú sưng sờ:
- Có thật không Phương?
- Con nghi là... con có mang vú ơi.
- Trời đất! Rồi làm sao?
- Mấy ngày nay con lo sợ muốn chết. Ba má con mà biết được, nhất định đánh con và bắt con đi phá.

- Con làm sao nuôi con được, con làm gì mà sống? Con còn trẻ quá.
- Con muốn gặp anh Quang vú ạ. Nếu thật sự con đã mang thai, không phải con đòi trách nhiệm mà là con muốn biết ảnh có còn nghĩ đến con nữa không?
- Nông nổi này con còn muốn gặp làm gì, con muốn làm vợ lẽ của người ta.

Tiếng “vợ lẽ” của vú khiến Lam Phương đau đớn, cô chỉ nghĩ đơn giản một điều cô yêu Phú Quang và có hạnh phúc khi ở bên anh thôi. Cô không muốn bỏ đi cái hạnh phúc anh đã cho cô, dù là anh gài gữ cô vì ham muốn.

Biết đâu câu nói của mình gây sốc cho cô chủ nhỏ, bà vú vuốt ve và ôm Lam Phương vào lòng.

- Vú nói thật, bây giờ vú cũng không muốn giấu con nữa. Con là con của vú, chính vú sinh con ra.

Đến phiên Lam Phương sưng sốt:

- Vú! Vú nói cái gì vậy?
- Thật đó. Lâm Khôi là con riêng của mẹ con. Mẹ con sinh ra Lam Ngọc và một đứa con nữa, Lam Ngọc không phải bị sốt mà thành ngớ ngẩn đâu.

- Vậy thì vì cái gì hả vú?
- Ba con bị nhiễm chất độc màu da cam khi đi lính, Lam Ngọc bị ngớ ngẩn. Mẹ con còn sinh hai lần nữa, đều dị dạng và chết ngay sau khi lọt lòng. Lần cuối cùng ba con mới nhờ vú... cho con, vì ổng sợ mẹ con sẽ bỏ ổng, nếu biết ổng nhiễm chất độc mà da cam. Tuy nhiên, họ đều xem con như đứa con ruột thịt, duy có mẹ con và Lâm Khôi là không biết. Chuyện con là con của vú chỉ có một mình ba con và vú biết.

Lam Phương bật khóc:

- Sao đến bây giờ vú mới chịu nói? Để cho con bất hiểu, xem mẹ mình như người làm.

- Con đâu có xem vú là người làm, con cũng yêu thương vú mà.

- Hèn nào vú thương con hơn chị Ngọc, và con thấy mình không giống ai trong nhà này.

- Vậy ba con đâu hả vú?

- Ông ta đã bỏ mẹ đi lấy vợ và sang Mỹ định cư. Cho nên vú không muốn con giống vú, có con mà không có cha.

- Nhưng mà vú ơi, con không muốn bỏ giọt máu của anh Quang. Suốt đời con chỉ yêu một mình anh ấy.

- Chung tình là một đức tính tốt, nhưng cũng cho mình thiệt thòi, vì người đàn ông có vợ, họ cũng sẽ biết có vợ và những đứa con với vợ mình thôi.

Lam Phương nghẹn ngào:

- Vú ơi! Vú đừng làm cho con ngã lòng. Con van xin vú đấy. Nếu như yêu con, vú hãy đi gặp anh Quang giúp con.

- Con vẫn si tình như vậy sao?

- Vú...

Lam Phương khóc nức nở, ngã vào lòng vú.

- **L**àm ơn cho tôi hỏi, phải đây là nhà cậu Phú Quang?

Bà Hai đi ra mở rộng cổng rào tre:

- Phải. Bà tìm con trai tôi?

- Dạ. Có cậu Quang ở nhà không? Tôi ở Sài Gòn và từ trên nhà ông bà Lâm.

- À! Bà vào đi.

Đưa khách vào nhà, bà Hai rót nước mời khách.

- Chẳng hay bà tìm Phú Quang có chuyện gì?

- Dạ, có chút chuyện. Cậu ấy có ở nhà không ạ?

- Nó đi làm, thường là đến chiều thứ bảy mới về nhà.

Bà vú nhìn quanh:

- Ngày thường cậu ấy ở bên nhà vợ hả bà?

- Đâu có. Nó ở công ty lái xe chở mủ cao su. Có phải bà vì chuyện Phú Quang của tôi và cô út mà xuống đây? Đúng là sinh con chứ đâu có dạy con làm chuyện bậy bạ. Cũng vì chuyện này vợ chồng nó cãi nhau.

Bà vú cúi đầu, mục đích của bà xuống đây là để tìm hiểu và gặp Phú Quang, bây giờ nghe bà Hai nói vậy, bà còn biết nói lời nào đây. Bà ngược lên nhìn bà Hai:

- Xin bà cho tôi biết cậu Quang làm ở đâu, tôi muốn gặp.

Ông Hai bước vào nghiêm mặt:

- Có phải bà muốn giúp tụi nó hẹn hò gặp mặt? Không nên đâu. Anh Lâm vì muốn chấm dứt mà đuổi việc thằng Quang. Bà không nên giúp cái gì cho chúng nó. Chẳng lẽ bà muốn con trai tôi bỏ vợ con của nó?

Bà vú ngòl thừ ra. Nông nổi này bà chỉ còn có nước khuyên Lam Phương nên để yên cho Phú Quang với vợ con.

Bà gượng gạo:

- Tôi cũng muốn biết gia đình cậu ấy ra sao, nếu biết không vui về gì tôi cũng không dám xen vào. Tôi... tôi xin đi về.

- Bà về đi, đừng giúp chúng nó. Phú Quang cũng đang khổ, con vợ nó đâu cho về nhà hay thăm viếng gì đứa con gái của nó. Một cuộc tình gây phiền não và không tốt đẹp. Hãy chấm dứt đi!

Bà vú chào chủ nhà đi về, lòng bà thâm xót xa cay đắng cho con. Tất cả là tại con bà, quá sống thực cho tình yêu. Làm thân con gái sống cho tình yêu, bao giờ cũng chịu thiệt về mình.

Bà quay về Sài Gòn mà cõi lòng nặng trĩu:

- Sao hả vú?

Lam Phương hỏi hệt hỏi, chứ nhìn gương mặt buồn não của bà vú, là cô biết chuyện không vui.

Bà vú lắc đầu:

- Vú không gặp được Phú Quang. Ba mẹ cậu nói lúc này đi lái xe chở mủ cho công ty cao su. Vú còn bị ba cậu Quang mắng cho một trận nữa kia, bảo đừng có liên lạc. Cậu Quang và vợ vì chuyện cô với cậu Quang mà lục đục, cô ta cấm cậu Quang về nhà thăm con.

Lam Phương lặng người, cô thấy thương cho Phú Quang và cho cả mình. Tốt nghiệp đại học lại đi lái xe chở mủ, còn bị vợ đuổi đi cấm thăm con gái, sao Ngọc Thúy có thể cư xử như vậy. Cô ta có chồng mà không biết giữ, không biết trân trọng hạnh phúc đang có. Người đàn ông nào có cuộc tình nào bên ngoài đi nữa, làm vợ cũng nên rộng lượng. Cô mong mình được là vợ của Phú Quang, còn Ngọc Thúy đang ở địa vị ấy lại không biết giữ.

- Thôi con ạ, hãy để yên cho Phú Quang với vợ con cậu ấy. Hay là... bỏ cái thai đi con. Có thể con đau lòng, nhưng còn hơn sinh nó ra không cha, rồi con lấy gì nuôi con?

Lam Phương đau khổ người bất động, cô không muốn bỏ giọt máu của Phú Quang dù ông không biết bà không hay. Ông Lâm chắc chắn sẽ nổi giận.

Ông dùng dùng nổi giận thật:

- Phải bỏ ngay cái giọt máu ấy, hiểu chưa? Con muốn cho gia đình này mang nhục sao Phương?

Lam Phương nghẹn ngào:

- Ba ơi! Ba đừng có buộc con có được không. Ba có thể đuổi con đi. Con biết là con mang buồn phiền cho ba, nhưng suy cho cùng, con cũng không phải là giọt máu ba tạo ra. Tuy nhiên công ơn ba dưỡng nuôi con, con không bao giờ quên.

Ông Lâm giật mình bịt miệng Lam Phương:

- Con khế chứ, con muốn giết mẹ con hay sao?

- Ba!

Ông Lâm buông tay ra, gieo mình xuống ghế, ôm đầu đau khổ:

- Cuộc đời của ba thật bất hạnh, chỉ có một đứa con gái thì nó ngớ ngẩn, tuy nhiên ba vẫn yêu con như Lam Ngọc. Con nói đi, ba có cư xử phân biệt chưa?

Lam Phương khóc òa:

- Con biết là ba yêu thương con, con xin lỗi vì đã phụ lòng yêu thương ba dành cho con. Song, con lạy ba đừng bắt con bỏ đi giọt máu của con.

Ông Lâm chua xót:

- Con muốn không chồng mà có con sao con, rồi còn danh dự gia đình mình?

- Nếu ba thấy mất danh dự thì xin cho con ra đi. Con sẽ đi khỏi thành phố, không để người quen nhìn thấy con, như vậy là ba sẽ không sợ con làm mất danh dự gia đình.

- Lam Phương! Dù con không phải là con của ba, song ba nuôi con từ thuở mới lọt lòng, dù gì cũng phải có tình cảm. Dù ba có giận mắng chửi con, ba vẫn luôn yêu thương con.

- Ba ơi! Con xin lỗi... Con biết ba yêu thương con như núp ruột, song con cũng yêu con của con, con không muốn bỏ nó.

Ông Lâm bất lực nhìn Lam Phương:

- Vậy con làm sao nuôi con của mình? Ai sẽ lo lắng chăm sóc cho con khi con đau ốm, ai sẽ lo cho con đây? Có con là nuôi con không phải chuyện đơn giản, con có hiểu không?

- Con biết.
- Con biết thì con nên bỏ đứa bé này đi.
- Ba có thể cho con đi tìm Phú Quang, được không ba?
- Con lại muốn chen chân vào gia đình người ta? Vợ của Phú Quang để yên cho con? Đàn bà ghen thì chuyện gì không dám làm hả con?

Nói tới nói lui, ông Lâm vẫn muốn Lam Phương bỏ cái thai. Cô tuyệt vọng đi về phòng mình.

- Ba cho con suy nghĩ nghen ba.
- Ba mong con sáng suốt nhận ra sự thật. Kiến Đức nói với ba, nó giận con khờ dại bị Phú Quang lợi dụng, nên làm ầm lên, chứ thực thì nó vẫn yêu con. Nó không quan trọng chuyện con từng với Phú Quang, nó sẽ cưới con. Con nên khôn ngoan chọn con đường bằng phẳng mà đi, hơn là đo con đường gai góc.

Lam Phương cúi đầu bước đi nhanh. Cô có nên gặp Phú Quang đòi hỏi ở anh trách nhiệm. Nhất định là Phú Quang sẽ nhận trách nhiệm về anh, nhưng vô tình cô lại làm cho cái gánh nặng trên vai anh thêm nặng. Phú Quang ơi! Giá mà em gặp được anh. Em phải gặp, trước khi quyết định cuộc đời mình.

- **L**am Phương! Có Kiến Đức tìm. Con có tiếp không vậy?

Ngần ngừ một chút, Lam Phương gật đầu:

- Vú mời anh lên gặp con!

Lam Phương ngồi ngả người mệt mỏi. Kiến Đức lên tới, anh ta đưa tay gõ nhẹ cánh cửa:

- Chào em! Anh nghe vú nói em bệnh, đỡ chưa em?

Lam Phương ngồi thẳng người lại:

- Cũng đỡ rồi. Anh ngồi đi.

Kiến Đức ngồi xuống cái ghế trống:

- Em có vẻ ốm đi nhiều. Lam Phương! Anh xin lỗi chuyện hôm nọ. Thật ra, anh quá yêu em và cũng quá tức giận tên Phú Quang lợi dụng sự ngây thơ khờ dại của em.

- Không, là em yêu anh ấy. Anh ấy luôn ray rứt đã có vợ không muốn có tình cảm với em.

- Em điên thật! Cả tháng nay hấn về với vợ, đâu có thèm đếm xỉa đến em, trong lúc em lại thương nhớ hấn đến vàng vốt.

- Anh có thể giúp em một chuyện được không?

Kiến Đức hăng hái:

- Được. Chuyện gì em cứ nói, anh sẵn sàng giúp em.

- Em nhờ anh chở em... đi tìm anh Phú Quang.

Kiến Đức sầm mặt:

- Lại đi tìm hấn, em không sợ vợ người ta đánh cho sao?

- Cho nên em mới nhờ anh. Anh giúp em đi!

Kiến Đức cắn mạnh môi, một ý nghĩ lóe lên trong cái đầu ác độc của anh ta.

- Em muốn khi nào đi?

- Ngày mai.

- Nhưng tìm anh ta ở đâu?

- Em nghe bà vú nói anh ấy làm ở công ty cao su, em cũng chưa biết công ty đó nằm ở đâu.

- Được rồi, anh sẽ để em ngồi trên xe anh quay kính lên. Anh vào nhà vợ Phú Quang giả vờ là bạn ở Sài Gòn xuống thăm, hỏi xem anh ta làm ở đâu, rồi anh chở em đi tìm.

Lam Phương cảm động, cô quên mất chuyện mình từng ác cảm với Kiến Đức, chuyện anh ta bêu xấu cô trước công ty. Cô nhìn anh ta bằng cái nhìn đầy tình cảm.

- Vậy sáng chừng bảy giờ, anh đến đây rước em nhen?

- Nhưng mà em có đi nổi không?

- Em đi được.

Lam Phương không thấy Kiến Đức giận dữ hờn ghen. Phú Quang! Mà hãy đợi đấy!

Buổi sáng, Kiến Đức đến đúng hẹn. Có Kiến Đức nên ông Lâm cho phép Lam Phương đi. Chiếc xe rời thành phố tiến về Tây Ninh. Lam Phương biết nhà Phú Quang nên cô chỉ đường cho Kiến Đức chạy. Nghĩ đến một lát gặp mặt Phú Quang, trông ngược Lam Phương đập mạnh. Cô quá hồi hộp, anh sẽ mừng cảm động hay là lạnh lùng đuổi cô về Sài Gòn đây?

- Em đeo kính và khẩu trang đi, nhờ ngồi trong xe đừng xuống, thì vợ Phú Quang sẽ không nghi ngờ gì đâu. Anh vào gặp vợ anh ta.

Quá hồi hộp và lo lắng Lam Phương gật đầu nhẹ:

- Em biết rồi.

Kiến Đức vào tiệm, một vài người khách làm móng tay. Dáng vẻ công tử của anh đập vào mắt Ngọc Hiền. cô đơn đả:

- Anh tìm ai ạ?
- Tôi muốn tìm chị Ngọc Thúy vợ anh Quang?
- À! Anh vào trong ngồi, tôi gọi chị tôi ra ngay.

Cô bé cũng khá khá! Kiến Đức nheo mắt tổng tình một cái. Ngọc Hiền đỏ mặt song trong lòng lại thích thích. Cô chày ù vào:

- Chị Thúy ơi, có người tìm!

Cô ghé tai chị mình:

- Đẹp trai ghê, đi xe hơi láng coóng hà, chắc là bạn của anh Phú Quang.
- Anh ta nói là tìm chị hay anh Quang?
- Ảnh nói là tìm chị.
- Được, em rót nước mời khách giùm chị.

Ngọc Hiền mang nước ra:

- Anh ở Sài Gòn xuống?
- Ừ.

Kiến Đức đưa tay đón ly nước, anh ta cố tình cầm luôn tay Ngọc Hiền:

- Em có bàn tay đẹp thật. Mấy cô làm nghề uốn tóc làm móng, cô nào cũng có bàn tay đẹp.

Ngọc Hiền then thùng rút tay về:

- Anh là bạn của anh Quang?

Ngọc Thúy ra tới, Ngọc Hiền lưu luyến đứng lên:

- Anh nói chuyện với chị Hai của em.

Kiến Đức đứng lên chào Ngọc Thúy:

- Chào chị! Chị là vợ anh Quang?
- Vâng. Anh ngồi đi.

Ngọc Thúy ngồi xuống ghé:

- Anh tìm tôi có chuyện gì vậy?
- Trước mắt, tôi giới thiệu tôi là Kiến Đức, là hôn phu của Lam Phương.

Ngọc Thúy ngẩng phắt đầu lên, vì hai chữ “Lam Phương” nhắc cho cô nhớ tình địch của mình. Cô cảnh giác:

- Anh muốn gì?
- Ấy! Chị chớ căng thẳng với tôi. Tôi đến đây với thiện ý giúp chị và cả tôi nữa.

Ngọc Thúy cau mày:

- Là sao?

- Lam Phương muốn biết Phú Quang còn yêu cô ấy không, vì cô ấy vẫn còn lưu luyến chưa đồng ý làm đám cưới với tôi. Tôi muốn biết anh Quang đang làm ở đâu, và cho hai người đó gặp nhau. Sau đó, chị ra mặt cảnh cáo, đó là cách tốt nhất để anh Quang quay về với chị, và Lam Phương đồng ý lấy tôi. Chị bằng lòng không? Nhưng giao hẹn trước, chị chỉ có thể mắng và cùng lắm là tát vài ba bịch tai thôi nhé.

Ngọc Thúy mừng khắp khởi, cô cần quái gì khen để đòi lại cái anh chồng nghèo kiết xác. Cô sẽ làm âm ỉ lên cho Phú Quang bị đuổi việc ở công ty và sau đó đưa đơn ly hôn, đúng là ông trời đã giúp cô.

Tuy nhiên, Ngọc Thúy vờ nghi ngờ:

- Anh nói thật chứ?

- Cô ấy đang ngồi ngoài xe, chị không thể xông ra xe bây giờ, và chị đâu có bắt gặp người ta với nhau. Hãy để cho hai người gặp nhau đã.

Ngọc Thúy nhìn đồng hồ:

- Mười một giờ ba mươi, anh Quang lái xe đến công trường Tân Hiệp nhận mủ, xe đậu ở đó rất lâu. Anh lái xe đến công ty cao su, không biết thì hỏi người ta. Xe của Phú Quang biển số EB. 17...

Khanh Tuấn hài lòng:

- Cám ơn chị, tôi sẽ đi lên đó. Chị nên đi ở phía sau một chút cho cô ấy khỏi nghi ngờ.

- Vâng.

Kiến Đức đi ra, anh ta không quên nháy mắt tổng tình Ngọc Hiền lần nữa. Ngọc Hiền ngậy ngất nhìn theo.

- Ngọc Hiền! Mau thay quần áo đi theo chị!

- Đi đâu chị Hai?

- Con nhỏ Lam Phương ở Sài Gòn xuống tìm anh Quang. Dám đến đây hỏi anh Quang hả, tao đánh tót xác nó ra.

Ngọc Hiền lo lắng:

- Đừng chị Hai ơi! Chị cũng muốn bỏ anh Quang rồi mà.

- Mày điên quá! Không làm cho ra lẽ thì làm sao ly dị. Tao chán lắm rồi, làm âm ỉ lên để lấy cớ ly dị. Lấy xe lên nông trường Tân Hiệp với chị.

Ngọc Hiền đồng ý đi không phải vì muốn giúp chị mình, mà cô muốn nhìn thấy anh chàng đẹp trai, ánh mắt anh ta đa tình đến không chịu nổi.